

Hồi thứ 61

Tây Nhạc Hoa Quyền lựa chọn chương môn

Phúc Khang An lẩm nhẩm gật đầu .

Lão phu nhân lại nói tiếp :

- Người sai người hậu táng cho là hết lòng rồi .

Phúc Khang An gật đầu vâng dạ .

Hồ Phi đứng ngoài càng nghe càng kinh hãi . Ban đầu chàng còn chưa hiểu rõ ý tứ câu chuyện của hai người , sau nghe đến hai chữ " hậu táng " , chàng giật nảy mình nghĩ bụng :

- Té ra hai người đây âm mưu độc kế đoạt con giết mẹ . Vụ này rất khẩn cấp , ta phải chạy đi báo cho Mã cô nương biết và cứu cô ra khỏi phủ đêm nay .

Chàng liền len lén theo đường cũ chạy về Thuỷ Các . May mà đêm khuya yên tĩnh , trong vườn không người qua lại . Cả những tên thị tòng bị hạ sát cũng chưa ai phát giác .

Hồ Phi trong lòng nóng nảy chạt thật nhanh nhưng trong lòng lại ngần ngại nghĩ thầm :

- Mã cô nương một dạ chung tình với Phúc Khang An . Nay hai người sau thời gian ly biệt lâu ngày mới được trùng phùng , tình ái triền miên , khi nào cô chịu nghe theo chốn ra khỏi phủ ? Ta biết tìm kế gì đến cô tin lời ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bất giác đã đến trước Thuỷ Các , bây giờ nên ngoài có bốn tên thị vệ đứng gác . Chàng lẩm bẩm :

- Hừ ! Bọn chúng đã đặt người canh giữ để đề phòng cô đào tẩu .

Chàng không dám kinh động quành ra sau phía sau vọt qua ao nhảy vào Thuỷ Các .

Trong các đèn lửa chưa tắt , chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa bất giác ngẩn người .

Mã Xuân Hoa nằm lăn dưới đất , ôm bụng rên la , đầu tóc tán loạn , sắc mặt lợt lạt . Những a hoàn bộc phụ hầu hạ cô đi đâu hết cả , chẳng còn một tên nào ở bên cạnh .

Vừa ngó thấy tình trạng này , Hồ Phi tỉnh ngộ la thầm :

- Trời ơi ! Hồng rồi ! Thế là ta đã chậm một bước .

Chàng vội xuyên qua cửa sổ vào trong . Lúc cúi xuống nhìn Mã Xuân Hoa , chàng thấy hơn thở cô rất cấp bách . Da mặt xám ngắt , cặp mắt đỏ mọng cơ hồ chảy máu .

Mã Xuân Hoa vừa ngó thấy Hồ Phi , nàng ấp úng nói nhất gừng :

- Ta ... ta ... đau bụng lắm ... Hồ huynh đệ ...

Đường như cô kiệt lực không nói được nữa .

Hồ Phi ghé tai cô khẽ hỏi :

- Vừa rồi cô nương ăn uống gì ?

Mã Xuân Hoa đưa mắt nhìn cái bát nắp vàng để trên kỷ trà nhưng không nói được .

Hồ Phi nhận ra cái bát kia chính là bát đựng sâm thang mà mẹ Phúc Khang An đã sai a hoàn đem đến cho Mã Xuân Hoa uống . Bất giác chàng lẩm bầm :

- Mụ già đó tâm kế rất độc . Mụ định giết Mã cô nương , chỉ lưu lại hai thằng nhỏ nên kêu người đem chúng đi trước rồi mới đưa thang sâm tới . Nếu không thì Mã cô nương cầm lấy chén sâm thang tất nghĩ tới đây là thuốc bổ , nhất định sẽ cho chúng uống mấy hớp .

Chàng lại nghĩ :

- Ô ! Phúc Khang An vừa thấy người bưng chén sâm thang di liền biến sắc , đánh vỡ cả nước trà ra áo . Hiển nhiên y đã biết trong sâm thang đã có chất độc mà không tìm cách cản trở cũng không đến giải cứu . Vậy thì hẳn tuy không thân thủ hạ độc cũng kể như là tham dự âm mưu .

Bất giác chàng ngấm ngấm thóa mạ :

- Thật là con người tàn nhẫn .

Mã Xuân Hoa miệng lẩm bầm :

- Hồ huynh đệ .... mau đi báo cho ... Phúc công tử hay để y mời thầy lang chiếu cố ...

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Nếu bảo Phúc công tử sai người mời phu thì chẳng khác gì bảo hẳn cho thuốc độc được nữa . Hiện giờ chỉ còn cách nhờ nhị muội thiết pháp giải cứu .

Chàng liền lấy tấm đệm ghé bọc chén đựng sâm thang dút vào bọc . Chàng nghe ngoài Thuỷ Các không có động tĩnh gì liền bồng Mã Xuân Hoa dậy mở cửa sổ chui ra ngoài .

Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi la :

- Hồ huynh đệ ...

Hồ Phi vội đưa tay bịt miệng nàng khẽ nói :

- Tiểu đệ đưa cô nương đi mời y sinh cứu chữa .

Mã Xuân Hoa hỏi :

- Còn con ta ...

Hồ Phỉ không kịp giải thích , ôm nàng nhảy qua ao toan tìm đường trốn chạy bỗng nghe phía sau có tiếng vạt áo lạch phạch . Hai người chạy tới quát hỏi :

- Ai ?

Hồ Phỉ tiếp tục chạy về phía trước . Hai người đề khí rượt theo . Hồ Phỉ đang chạy nhanh đột nhiên dừng bước .

Hai người kia không ngờ chàng dừng chân một cách đột ngột tiếp tục xông tới .

Hồ Phỉ vọt lên không , vung hai chân đá trúng vào huyệt Thần Đường sau lưng chúng .

Hai người chưa kịp rú lên một tiếng đã té nhào . Chúng chính là vệ sĩ trong phủ đến gác ngoài Thuỷ Các .

Hồ Phỉ thấy hành tung đã bị bại lộ , chẳng thể che dấu hành tung được nữa liền chạy thẳng về phía cổng phủ .

Những tiếng hô hoán vang lên . Bọn vệ sĩ la :

- Có thích khách ! Có thích khách !

Lúc tiến vào , Hồ Phỉ đã lưu tâm nhận rõ đường lối , vẫn theo lối đi giải đá trúng ngỗng chạy về phía khuôn cửa nhỏ rồi nhảy qua bức tường vây . May ở chỗ xe ngựa còn chờ ở cổng ngoài .

Hồ Phỉ đặt Mã Xuân Hoa vào trong xe , miệng hô :

- Quay về !

Tên xa phu đã nghe tiếng người la ó trong phủ lại thấy vẻ mặt Hồ Phỉ ra chiều hơi hãi , toan hỏi cho biết rõ . Hồ Phỉ liền phóng chông đánh gã té nhào .

Giữa lúc ấy trong phủ đã có bốn tên vệ sĩ đuổi tới .

Hồ Phỉ ngồi cầm giây cương gia roi cho ngựa chạy .

Bọn vệ sĩ trượt theo mấy chục trượng không kịp liền hô hoán :

- Lấy ngựa , lấy ngựa !

Hồ Phỉ giục ngựa chạy nhanh nhưng mới hơn một dặm đã nghe tiếng vó ngựa rất cấp bách . Hơn hai chục tên kỵ mã phóng ngựa rượt theo .

Bọn truy binh cưỡi toàn tuấn mã chạy rất nhanh .

Hồ Phỉ bồn chồn trong dạ nghĩ thầm :

- Đây là đất kinh thành , quân tuần tiễu phát động bao vây thì dù có trốn thoát thân cũng khó lòng cứu được Mã cô nương .

Trong bóng tối , người rượt theo trong tay đều cầm đuốc .

Mã Xuân Hoa nằm trong xe lúc đầu còn rên rĩ , hiện giờ không thấy tiếng tăm gì nữa , Hồ Phỉ lo ngại cất tiếng hỏi :

- Mã cô nương ! Cô đau bụng có thấy bớt chút nào không ?

Chàng hỏi liền mấy câu không thấy Mã Xuân Hoa lên tiếng liền quay đầu nhìn lại , phía sau đuốc sáng rực . Truy binh đã tới gần thêm một ít .

Đột nhiên nghe đánh vèo một tiếng . Có người liệng trái phi Hoàng Thạch tới nhằm đánh vào sau lưng Hồ Phỉ .

Hồ Phỉ vươn tay trái đón lấy xoay tay liệng trở lại . Bỗng nghe tiếng rú " úi chao " rồi tiếng người ngã ngựa .

Diễn biến này khiến Hồ Phỉ tỉnh ngộ . Hay hơn hết là liệng ám khí để đẩy lui truy binh . Nhưng bên mình chàng lại không đem theo ám khí .

Bọn vệ sĩ rượt theo cũng học khôn không liệng ám khí nữa .

Hồ Phỉ nóng nảy nghĩ thầm :

- Đường về đến ngoài cửa Tuyên Võ hã còn xa mà đang lúc canh khuya truy binh tiếp tục kêu réo tất làm kinh động quan binh .

Đột nhiên chàng nhớ tới cái chén trong bọc liền đập vào thành xa cho vỡ nát thành từng mảnh . Chàng chỉ để lại cái tròn chén .

Dưới ánh đóm đuốc sáng như ban ngày , tay chàng cầm mảnh chén liệng ra từng mảnh nhỏ . Tám mảnh chén sứ đã trúng huyết đạo năm tên vệ sĩ . Còn ba tên võ công cao hơn vung binh khí lên gạt đi .

***

- Nếu không phải là nhà đại phú quý thì chẳng thể nào có được chất độc quý báu này .

Hồ Phỉ hàn học đáp :

- Đúng rồi ! Người hạ độc Tướng Quốc phu nhân lại là mẫu thân của quan binh bộ thượng thư .

Trình Linh Tố hỏi :

- ủa ! Trong bọn chúng lại sản xuất ra nhân vật phú quý như vậy .

Hồ Phỉ thấy cô không lộ vẻ gì , tựa hồ Mã Xuân Hoa tuy trúng chất độc lợi hại nhưng còn có cơ cứu vãn được , chàng mới vững dạ đôi chút .

Trình Linh Tố lại vánh mắt Mã Xuân Hoa coi bỗng cô " ồ " lên một tiếng .

Hồ Phỉ vội nói :

- Làm sao ?

Trình Linh Tố đáp :

- Trong thâm thang ngoài Hạc Đỉnh Hồng còn chất Phan Mộc Niếp .

Hồ Phỉ không dám hỏi " còn cứu được không " mà chàng hỏi :

- Cứu y bằng cách nào ?

Trình Linh Tố chau mày đáp :

- Hai thứ độc được giáp công khiến mình thêm bận chân tay .

Cô trở gót vào nhà , mở rương lấy hai viên thuốc màu trắng cho Mã Xuân Hoa uống rồi nói :

- Cần tìm một nơi mật thất thanh tĩnh , dùng kim châm đâm vào mười ba huyết để mở đường cho thuốc giải chạy vào nội phủ . Nếu dùng phép châm cứu ngay thì có thể chữa được . Có điều trong khoảng thời gian mười hai giờ không được di động người cô .

Hồ Phi nói :

- Bọn vệ sĩ của Phúc Khang An chỉ trong chớp mắt sẽ tìm đến không thể châm cứu ở đây được . Vậy chúng ta tìm vào nơi hoang vắng trong thôn xóm .

Trình Linh Tố đáp :

- Vậy phải lên đường ngay . Hai viên thuốc vừa rồi chỉ kéo dài mạng sống của cô thêm được một giờ .

Cô thở dài nói tiếp :

- Vị Tướng Quốc phu nhân tuy lòng dạ thâm hiểm nhưng thủ đoạn hạ độc còn kém . Hai chất độc trộn với nhau lại hòa nước sâm thang thành ra độc tính phát tác chậm lại , không thì Mã cô nương lúc này đã uổng mạng rồi .

Hồ Phi vội thu thập mấy thứ cần dùng rồi nói :

- Trên cõi đời này còn ai qua được Thần Ký của Độc Thủ Dược Vương ?

Trình Linh Tố tủm tỉm cười toan trả lời bỗng nghe tiếng vó ngựa trước xa sau gần chạy đến ngoài nhà .

Hồ Phi rút đơn đao ra nói :

- Cùng lắm đành phải chém giết một hồi .

Nhưng trong dạ bồn chồn , chàng tự nhủ :

- Dịch nhân nhất định mỗi lúc một nhiều . Trong lúc nguy cấp ta đành chiếu cố cho nhị muội chứ không phải cứu được mã cô nương .

Trình Linh Tố nói :

- ở đất kinh sư e rằng không cử động đã man được . Đại ca ! Đại ca khuôn bàn ghế chất thành một cái đài cao .

Hồ Phi không hiểu ý nhưng biết cô lắm mưu nhiều kế mà tình thế lại cấp bách chàng không hỏi nữa , cứ theo lời chất đống bàn ghế lên .

Trình Linh Tố trở gốc cây lớn ngoài ửa sổ nói :

- Đại ca đem Mã cô nương lên cây .

Hồ Phi lại trở vào ôm Mã Xuân Hoa vọt ra cửa sổ ra ngoài nhảy lên cành cây rồi dấu Mã Xuân Hoa vào chỗ cành lá rậm rạp .

Lại ghe tiếng bước chân vang lên . Mấy tên vệ sĩ vượt tường vào trong tiến gần lại .

Quản gia họ Vương chạy ta tra hỏi bị bọn vệ sĩ lớn tiếng quát mắng .

Trình Linh Tố thổi tắt ngọn đèn đi , lấy một cây nến ra thắp lên cắm vào đế đèn , đóng kín cửa lại rồi mới ra ngoài nhảy lên cây , ngồi bên cạnh Hồ Phi .

Hồ Phi khẽ nói :

- Tất cả mười bảy tên .

Trình Linh Tố đáp :

- Sức thuốc đủ dùng rồi .

Hồ Phi đã biết cây nến này có khói độc . Chàng nghe trong bọn vệ sĩ xục tìm có cả khẩu âm Ân Trọng Tường .

Bọn vệ sĩ uly kỳ Hồ Phi võ công lợi hại , lại tưởng Viên Tử Y còn ở trong nhà không dám xục tìm loạn xạ cũng chẳng dám đi một mình . Chúng hợp thành từng tốp ba , bốn người để đi lục soát .

Trình Linh Tố đưa cho Hồ Phi một hòn đá khê bảo chàng :

- Liệng xuống đồng bàn ghế thứ ba !

Hồ Phi cười đáp :

- Tuyệt diệu .

Hòn đá bay ra đánh vào một cái bàn . Chồng bàn ghế lập tức đổ sập xuống âm âm , tiếng động vang dội ra cả một vùng .

Bọn vệ sĩ reo lên :

- ở đây rồi ! ở đây rồi !

Bọn chúng ý đông người tranh nhau xông vào đại sảnh thì chỉ thấy bàn ghế đổ loạn xạ tựa hồ vừa trải qua một cơn kịch đấu mà chẳng thấy bóng người nào .

Bọn vệ sĩ còn đang ngỡ ngác đột nhiên đầu óc choáng váng . Chân đứng không vững ngã lăn ra hết .

Trình Linh Tố nhảy xuống rón rén tiến vào sảnh đường thổi tắt ngọn nến cất vào trong bọc rồi nhìn Hồ Phi vẩy tay nói :

- Chạy đi thôi !

Hồ Phi cũng Mã Xuân Hoa vượt tường ra ngoài . Chàng vừa dời khỏi ngõ hẻm bất giác la hoảng vì thấy trước mặt ngoài đầu đường đèn lồng cùng đốm đuốc sáng rực như ban ngày . Một đội quan binh đang đi tuần tra .

Chàng vội rẽ về phía nam , đi chưa đầy nửa dặm lại gặp quan binh tuần tiễu đi tới . Chàng tự nhủ :

- Vụ thích khách trong phủ Phúc đại saói chắc đã truyền đi khắp kinh thành nên bây giờ chỗ nào cũng tuần phòng nghiêm mật . Mình muốn chuồn ra ngoài hoang dã thật khó khăn vô cùng .

Lại nghe tiếng người huyên náo ở phía sau . Một đội quan binh nữa kéo tới .

Hồ Phi thấy hai mặt thù địch , không đường tiến thoái liền quay nhìn Trình Linh Tố đánh tay ra hiệu tời tung mình vượt tường vào trong căn nhà bên cạnh . Trình Linh Tố nhảy theo vào .

Chỗ hạ chân xuống rất mềm mại thì ra là một bùm cỏ rậm . Trước mắt đèn đuốc sáng rực , bóng người lơ lửng .

Hồ Phi và Trình Linh Tố đều giết mình kinh hãi vì không ngờ trong này cũng có quan binh .

Lại nghe tiếng bước chân ngoài tường vang lên . Hai đội quan binh tụ hợp vào một chỗ . Chàng ngó tình thế không thể vượt tường mà ra được nữa . Bỗng thấy một hòn núi giả ở mé tả cuối bụi hoa che kín . Hồ Phi liền cõng Mã Xuân Hoa ẩn vào phía sau hòn núi này .

Đột nhiên sau hòn núi có người nhào mình đứng lên . Bạch quang lấp loáng . Một cây thương phóng tới trước mặt Hồ Phi .

Hồ Phi không ngờ cả tòa núi giả này cũng có địch nhân mai phục tập kích không một tiếng động . Chàng đành để Mã Xuân Hoa tụt xuống . Tay trái chàng thi triển Cẩm Nã Thủ Pháp thọc nách địch nhân , tay mặt nắm lại thành quyền .

Người kia thủ cước cũng mau lẹ phi thường . Hắn xoay tay móc lấy cổ tay Hồ Phi hóa giải thoi quyền của chàng .

Lạ ở chỗ địch nhân che mắt bằng tấm vải vàng thủy chung không nói nửa lời .

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Hắn không lên tiếng là hay lắm !

Bọn quan binh hiện đang ở ngoài tường , hấn mà hô lên một tiếng thì thật nguy vô cùng .

Hai người đánh giáp lá cà đều phá huy những chiêu sát thủ .

Hồ Phi nhận ra võ công đôi phương là một đường trường quyền . Hấn ra chiêu vừa múa vừa mạnh , bản lãnh chẳng kém gì bọn Tân Nại Chi , Chu Thiết Tiêu . Hướng chi trong tay hấn còn có binh khí , thêm chiếm phần tiện nghi .

Sau khi chiết giải đến chiêu thứ chín , Hồ Phi tiến sát vào lòng hấn , vung tay điểm huyết Cưu Vĩ ở trước ngực đối phương .

Người kia thần lực cực kỳ kiêu dũng . Tuy hấn bị điểm huyết rồi vẫn còn phóng chân phải đá tới . Hồ Phi lại điểm vào huyết Trung Đô trên đùi hấn , hấn mới té xuống không nhúc nhích được nữa .

Trình Linh Tố đặng vào vai Hồ Phi trở về phía đèn sáng khẽ nói :

- Dường như họ đang hát hội .

Hồ Phi ngừng đầu nhìn thấy trên khu đất trống dựng lên một hý đài . Dưới đài từng rây người ngồi , đèn lửa rất huy hoàng . Trên đài con hát đã ra sân khấu .

Hiện nay gặp buổi Càn Long thịnh trị , trong thành Bắc Kinh những nhà quan trường có việc vui mừng yến ẩm đều bày trò há xướng mấy ngày thâu đêm đến sáng là chuyện thông thường .

Hồ Phi thở phào một cái kéo tấm khăn vàng che mặt hấn tử , phảng phất ngó thấy tướng mạo thô hào , lối bốn mươi lăm tuổi . Chàng khẽ nói :

- Hấn tử này nhân lúc người ta có việc vui mừng định mò vào cặp gà chộm chó nên không dám lên tiếng .

Trình Linh Tố gật đầu khẽ đáp :

-E rằng hần không phải là tên tiểu tặc .

Hồ Phi mỉm cười nói :

- Bọn tiểu tặc ở kinh sư bản lãnh cũng không phải tầm thường .

Nhưng chàng nghĩ thâm trong bụng :

- Coi thân thủ người này quyết chẳng phải hạng trộm gà trộm chó tầm thường . Nếu không phải hần có ý gây ra án mạng thì cũng đến tầm cừu giết người . Gặp vận xúi quẩy hần ngẫu nhiên gặp ta rồi bị bắt .

Trình Linh Tố khẽ nói :

- Chi bằng chúng ta tìm vào phòng chứa củi tịch tịch trong nhà này hoặc một lầu các nào để dấu Mã cô nương mười hai giờ .

Hồ Phi đáp :

- Tiểu huynh cũng nhận thấy chỉ còn cách này . Bên ngoài họ điều tra gắt quá làm sao mà ra được ?

Giữa lúc ấy sân khấu mở màn , một người tiến ra . Người này vẫn mặc quần áo thông thường mà không chạm mặt đứng trước sân khấu chấp tay thi lễ , đồng dặc lên tiếng :

- Kính chào các vị sư bá sư thúc cùng các vị sư huynh , sư đệ , sư tỷ , sư muội .

Hồ Phi nghe thanh âm vang dội mà vẻ mặt tựa hồ không phải kếp hát .

Hán tử nói tiếp :

- Chỉ lát nữa là trời sáng . Chớp mắt lại hết một ngày . Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ đại hội các chương môn nhân khắp thiên hạ . Thế mà phái Tây Nhạc Hoa Quyền chúng ta cho đến bây giờ vẫn chưa suy cử chương môn xong . Vụ này không nên kéo dài nữa cần phải làm thế nào xin các vị tiền bối chi phái chỉ thị cho .

Trong đám đông , một lão già khoác áo choàng màu đen đứng lên ho hắng mấy tiếng rồi nói :

- Hoa Quyền Tứ Thập Bát , Nghệ Thành Hành Thiên Hạ. Phái Tây Nhạc Hoa Quyền chúng ta trải qua ba trăm năm chia làm năm chi : Nghệ , Thành , Hành , Thiên , Hạ . Cả ba trăm năm không có một vị tổng chương môn . Tuy rằng năm phái đều đều hưng vượng nhưng các vị sư huynh sư đệ hãy còn có thành kiến về môn hộ . Người ở phái chữ Nghệ , kẻ bảo ở phe chữ Thành , chưa ai nói mình ở Tây Nhạc Hoa Quyền Môn . Không ai nghĩ tới bọn võ sư phái khác chẳng lý gì đến chữ Nghệ , chữ Thành chỉ gọi một tiếng là môn hạ Tây Nhạc Hoa Quyền Môn . Môn phái ta số người đông đảo , kể từ lão tổ trở xuống nghệ thuật không phải hàm hồ mà sao lại chịu thua xa những phái Thiếu Lâm , Võ Đang , Thái Cực , Bát Quái ? Không vang danh như họ ? Há chẳng phải vì chúng ta riêng rẽ năm chi , lực lượng phân chia thành ra yếu kém , còn nói sao được nữa ?

Lão nói tới đây lại ho mấy tiếng rồi thở dài nói tiếp :

- Nếu không phải Phúc đại soái mở cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ thì không hiểu đến năm nào Tây Nhạc Hoa Quyền Môn chúng ta mới có hưởng môn nhân . May gặp thịnh hội này , vậy phải gấp rút suy cử tổng chưởng môn . Bữa nay lão phu chỉ muốn nói một câu : vị chưởng môn mà chúng ta suy tôn không những chỉ để tranh hùng trong cuộc đại hội sắp tới mà còn mong nhân vật đó chính đốn lại môn phái . Từ đây năm chi hợp nhất để cùng nhau đồng tâm hiệp lực gây thanh thế lớn cho Hoa Quyền Môn trong võ lâm .

Mọi người dưới đài đều nổi tiếng hoan hô , lại cũng nhiều người vỗ tay cổ vũ .

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Nơi đây nguyên là chốn tụ hội của hào khách võ lâm

Chàng đảo mắt nhìn quanh để tìm một nơi vắng vẻ nhưng chỗ nào cũng đèn lửa sáng trưng . Trong vườn tụ hội đến hơn hai trăm người . Nếu bước ra liền bị phát giác . Chàng khẽ nói :

- Chỉ mong cuộc đề cử chưởng môn kết thúc mau lẹ , bất luận Tây Nhạc Hoa Quyền hay Đông Nhạc Thái Quyền cũng mặc thầy họ .

Lại nghe trên đài người kia lên tiếng :

- Những lời của Thái sư bá toàn là kim thạch lương ngôn . Văn bối ở về chi chữ Nghệ mạo muội thay mặt toàn thể anh em bản chi nói một câu là khi đề cử xong chưởng môn nhân , toàn thể chi phái thuộc chi chữ Nghệ nhất định tuân theo quyết chẳng một lời dị nghị .

Mọi người dưới đài đều hô lớn :

- Hay lắm !

Tiếng hô dài dài như người hát trên sân khấu .

Người kia đứng trên đài mỉm cười hỏi :

- Còn các chi phái khác tính sao đây ?

Những người dưới đài nhao nhao đứng dậy , mỗi người nói một câu :

- Chi phái chữ Thành quyết không vì bội lời nói của chưởng môn .

- Lão nhân gia bảo sao , chi phái chữ Hành nhất định làm đúng như vậy .

- Chi phái chữ Thiên cũng xin tuân theo hiệu lệnh .

- Bọn đàn em chữ Hạ xin tuân theo các vị đại ca .

Người trên đài lại nói :

- Hay lắm ! Các chi phái đều đồng tâm nhất trí không còn điều chi bàn cãi nữa . Hiện giờ các vị chi trưởng , các bậc tiền bối sư bá , sư thúc đều hiện diện đông đủ , chỉ còn thiếu Cơ sư bá ở chi phái chữ Thiên không tới . Lão nhân gia đưa tin lại phái lệnh lang là Cơ sư huynh phó hội nhưng chờ tới giờ này Cơ sư huynh vẫn chưa thấy đâu . Có điều Cơ sư huynh trước nay hành động xuất quỷ nhập thần , không ai thấy mặt y . Không chừng hiện y đã ở quanh đây , không hiểu y còn ẩn chỗ nào ?

Người dưới đài đều mỉm cười , cho là hẳn nói khôi hài .

Hồ Phi cúi xuống ghé tay hỏi hán tử :

- Phải chăng ông bạn ở họ Cơ ?

Hán tử gật đầu . Mắt hán lộ vẻ băng khuâng vì không hiểu lai lịch Hồ Phi và Trình Linh Tố .

Người trên đài lại nói tiếp :

- Cơ sư huynh chưa tới , chúng ta đợi một mình y suốt đêm là hết lòng rồi , sau này Cơ sư bá chẳng thể phiên trách chúng ta được . Xin các vị tiền bối sư bá sư thúc lựa chọn chương môn .

Mọi người chờ đợi suốt đêm để coi tấn tuồng suy cử chương môn nhân nghe tới đây đều cao hứng nhao nhao lên đáp :

- Xin tở thí võ công .

- Vị nào không phục thì phô trương quyền cước hoặc khí giới chứ còn biết căn cứ vào điều chi ?

- Dùng thực lực bằng đao thương hay quyền cước khiến mọi người phải tâm phục dĩ nhiên người đó sẽ được làm chương môn .

Lão họ Thái lại đứng lên ho mất tiếng rồi nói :

- Chương môn nhân đáng lý cần người có đức chứ không cần sức khỏe . Bọn hậu sinh tiểu tử võ nghệ có cao minh đến đâu cũng không thể vượt qua những bậc tiền bối đức cao vọng trọng .

Lão dùng lại một chút đảo mắt nhìn mọi người nói tiếp :

- Nhưng lần này tình thế khác hẳn vì cuộc đại hội chương môn khắp thiên hạ dĩ nhiên mọi người phải phô trương tài nghệ . Tây Nhạc Hoa Quyền Môn chúng ta mà cử một lão già kém võ công chẳng ai hoan hô câu " Lão đầu Hoa Quyền Môn đức cao vọng trọng , già mà không chết !" .

Mọi người nghe lớn tiếng đáp :

- Hoa Quyền Tứ Thập Bát , Nghệ Thành Hành Thiên Hạ . Những mấy trăm năm nay bốn mươi tám đường quyền cước và khí giới của Hoa Quyền Môn chẳng một ai dám nói là mình tinh thông hết . Còn việc bữa nay chỉ cần coi vị nào nghệ thuật cao siêu nhất là lên nắm giữa quyền chương môn .